

*pörgeti a levegőben, a lecsúszott és a jól öltözött
pasasok ferde, alattomos tekintetétől, mellyel
tépik, szaggatják rólam a ruhát, mely belém
hatol, intim nyílásaimat kutatja, összetapogat,
hiába sikálom utána otthon a testemet,
olyan mocskosnak érzem magam, mint egy
olajos ujjnyomokkal telemancsolt falú
üvegpothár.*

Vakmerő

*Nem félek én az ördögtől se, hagyjál már,
azt a fickót nem szarta még világra az anyja,
akitől én összezsínálnám magamat, pár éve
lenyúlták a bringámat, némi unszolásra
el is mondták a srácok, melyik tetves féreg
volt az, elmentünk hárman a fiúkkal, rögtön
meglett a cucc, mit gondolsz, a késszúrás
hege a hasfalamon, szerinted azt ki csókolta oda,
a hígfost is kirugdostam az ipséből, a zsarukat
hívni a gyengék menedéke, múltkor egy hülye
béemvés köcsögje vágott be elém, visszaelőztem,
leszorítottam az út szélére, nagy lehetett az arca,
de kipattantam a kocsiából, szállt volna ki ő is,
vállal rádöngettem a lábára kétszer a saját kocsija
ajtáját, érted, úgy húzta vissza, mint csiga
a szarvát, még egyszer rányitottam leköttem
a patkányt, dühömben a visszapillantóját is lerúgtam,
aztán tűztem padlógázzal, ez se tapad rám többé,
olyanok a napjaid, ahogy reggel felkelsz,
ha elkezded a nyuszizást, mindenki a fejedre mászik,
addig csesztetnek, míg a padlót is fel nem nyalod
nekik, én minden napnak úgy megyek neki, ma kettőbe
hugyozom a világot, senkire nem vagyok
rászorulva, teszek az asszonyra is, ha ott hagyott,
hát ott hagyott, nem tetszett neki a csajozás,
eladtuk a házat, vettem a feléből egy olyan
telket a hegy oldalában, markolóval haraptuk
ki a srácokkal a műhelynek-háznak való helyet,
kibetonoztuk, felfalaztuk frankón, a madarakkal
ébrednek, az őzekkel meg a kiscsajokkal,
jőhet a világ a valagamba, karambolos,
behozott kocsikban nyomulok, csak luxuskategória,*

*semmi bütykölés, barkácsolás, van egy sólymom,
tudod, imádom, ahogy a kesztyűs kezemen megül,
gyönyörű, erős testű állat, gyöngyház tollakkal,
kíméletlen vadász, és ha ott ül a kezemen, fején sipkával,
bát látnod kellene, milyen félelemmel és csodálattal
közelítenek hozzám az emberek, én mondom,
úgy kell élned, mintha mindig ülne egy sólyom
a kezeden.*

KRUSOVSZKY DÉNES

Kavafisz és nem

*Aznap, amikor újra
dohányozni kezdél
a lakásban, miután
a szállítók elvitték
minden holmiját
és eltűntek végre
a bedobozolt könyvek
és zsákba gyűjtött
ruhák az előszobából,
aznap, miközben
leakasztottad azokat
a képeket a falról,
amik eszedbe juttatták,
és véletlenül ráhamuztál
a kanapéra, amit úgy óvott,
aznap hajnalig Kavafiszt
olvastál és nem
találtál benne vigaszt.*

A feleség

*Hogy honnan esik
még mindig fény
a kertbe, érthetetlen,
hiszen az ég már egészen
sötét, egy idegen,
kövér nő jelent
meg álmodban,*